

Universitätsbibliothek Paderborn

**Disputationes|| ROBERTI BELLAR-||MINI E SOCIETATE
IESV,|| DE CONTROVERSIIS CHRISTIANAE|| FIDEI,
ADVERSVS HVIVS TEM-||poris Hæreticos,||**

Tribus Tomis comprehensæ.||

DE SVMMO PON=||TIFICE,|| QVINQVE LIRBRIS|| EXPLICATA.||

Bellarmino, Roberto Francesco Romolo <Heiliger>

Ingolstadii, [1599]

VD16 B 1607

V. Soluitur argumentum primum hæreticorum.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-53860](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-53860)

CAPVT V.

Soluitur argumentum primum hereticorum.

NUNC obiectiones VELENI, quibus Caluini quoque & Illyrici argumenta continentur, diluamus. *PRIMA* persuasio eius talis est; Auctores qui dicunt Petrum Romam venisse, non consentiunt inter se de tempore quo venerit; nam Orosius dicit venisse in exordio regni Claudij, Hieronymus dicit anno II. Claudij, Fasciculus temporum dicit anno IV. eiusdem Claudij, passionale de vitis Sanctorum dicit anno XIII. Claudij.

Præterea mira varietas inuenitur in Petri successoribus numerandis. Nam quidam post Petrum immediatè ponunt Clementem, vt Tertullianus de præscript. Hieronymus in cap. 52. Isaia: alij post Petrum ponunt Linum, & postea Clementem tertio loco, vt Opatius li. 2. contra Parmenianum, & Augustinus in epist. 165. alij post Petrum ponunt Linum & Cletum, siue Anacleum, & tandem Clementem quarto loco, vt Irenæus lib. 3. cap. 3. Eusebius in Chronico, Epiphanius hæres. 27. & Hieronymus de viris illustribus in Clemente.

Adde quod isti omnes ex Cleto & Anacleto vnum faciunt: igitur nihil certi statui potest. discordia enim auctorum argumentum est falsitatis.

Respondeo ad *PRIMUM*, discordiam de tempore, si qua esset, quo Petrus Romam venit, non infirmare sententiam nostram, quòd Petrus Romam venerit. Nam sæpissimè accidit, vt constet de re, & non constet de modo, vel alia circumstantia. Nam constat apud Christianos, Christum esse mortuum in cruce pro nobis: tamè maxima discordia est de tempore, quo mortuus est. *TERTULLIANVS* lib. contra Iudæos; *CLEMENS* Alexandrinus lib. 1. Stromatum, & *LACTANTIUS* lib. 4. diuinar. Instit. cap. 10. docent, Christum mortuum anno XV. Tiberij, ætatis autem suæ anno XXX. *IGNATIUS* ad Tralilianos, & *EUSEBIUS* in Chronico, & alij dicunt eum anno ætatis XXXIII. & Tiberij XVIII crucifixum. *ONUPHRIUS*, Mercator, & aliquot alij recentiores, anno ætatis suæ XXXIV. Christum passum esse volunt. *IRENÆVS* lib. 2. cap. 39. contendit, Christum ferè ad annum quinquagesimum peruenisse, proinde non sub Tiberio, sed sub Claudio passum esse.

De die ac mense, quo Christus mortuus est, tanta est discordia veterum, & recentiorum, ut adhuc sub iudice lis sit. Vide Clementem libro i. Stromatum, ubi multas opiniones refert; at numquid propterea negabimus Christum esse passum?

Pari ratione cum constet impleras esse in Christi passio hebdomadas Danielis; tamen plurimæ sunt opiniones tempore, quo incipiant, & quo desinant. Item de annis regum Persarum, de annis Samuelis, Saulis, aliorumque nullorum Principum Iudæorum, de annis Imperatorum Pontificum Romanorum. Denique de annis mundi, quatenus fluxerunt, tot sunt ferè sententiæ, quod Chronologia. Num igitur propterea dicemus, Reges Persarum non fuisse Samuelem, & Saulem non præfuisse; Imperatores & Pontifices nunquam existisse; & mundum ipsum non inceptum vel non durasse usque ad hanc diem?

Discordia ergo Scriptorum, argumentum est falsitatis quantum ad id, in quo discordant; quia necessariò aliter discordantibus falluntur: sed sicut discordia est signum falsitatis; ita concordia summa, quæ est inter omnes Patres, quod Petrus Romæ sederit, mortuusque sit, signum est veritatis.

DEINDE respondeo; nullam esse inter bonos auctores discordiam. Nam EUSEBIUS in Chronico, Hieronymus in libro de Scriptoribus Ecclesiasticis in Petro, & ADONIS in martyrologio, dicunt, Petrum Romam venisse anno II. Claudij, à quibus non dissentit Orosius lib. 7. qui venisse eum in exordio regni Claudij. Nam si regnum Claudij tres in partes diuidas; id est, in exordium, medium & finem; annum secundum ad exordium pertinere videbis. Cuius consentiunt omnes illi auctores, qui Petrum asserunt Romam sedisse annis XXV. & anno XIV. Neronis obiisse, licet Damasus, Isidorus, Beda, Erculphus, Ado Viennensis, ceteri quos supra citauimus. Nec enim sunt anni XXV. usque ad annum XIV. Neronis, nisi à secundo Claudij numero incipiamus.

Quocirca Fasciculum temporum, & Passionale mentium contēnimus, præsertim cum Fasciculus ille Marianum Scythum sequutus sit, qui secum ipse, & cum veritate apertissimè pugnat.

pugnat; Ait enim MARIANVS Scotus in suo Chronico, Petrum anno IV. Claudij Romam venisse, postremo anno Neronis obiisse; & tamen sedisse in Romano Episcopatu annis XXV. & mensibus duobus; quæ nullo modo inter se coherent. Nam regnavit Claudius in vniuersum annis XIII. mensibus VIII. diebus XX. Nero autem regnavit annis XIII. mensibus VII. diebus XXVIII. testibus Dione Cassio, Suetonio Tranquillo, Eusebio, & ipso etiam Mariano Scoto. Nam quod in Chronico Eusebij tribuuntur Neroni anni 14. M. 7. D. 28. planum est errore Librariorum factum esse: siquidem postea cum anni singuli numerantur, non inveniuntur nisi 13. & aliquid amplius.

Iam verò hæc tempora Claudij & Neronis simul iuncta, non efficiunt maiorem summam, quàm annorum XXVII. mensium IV. dierum XVIII. ex quibus si tollas annos III. menses V. dies XVIII. quos vult Marianus Scotus effluxisse de Imperio Claudij, antequam Petrus Romam veniret; soli supererunt anni XXIII. menses XI. Igitur aut Petrus obiit post Neronem, aut non fedit annis XXV.

Quod verò attinet ad ALTERAM argumenti partem, de successione quatuor primorum Pontificum. PRIMVM illud respondeo, etiamsi planè ignoraremus, quis Petro proximè successerit; non tamen propterea in dubium reuocari debere, an aliquis successerit. Quemadmodum maxima quæstio inter Scriprores versatur, quis fuerit maritus Esther, cum alij Assuerum Medum, alij Cambysem Persam, alij Darium Histaspis, alij Artaxersem Longimanum, alij denique Mneumonem fuisse scripserint; nec tamen vllus vnquam dubitandum censuerit, maritum ne habuerit Esther, an non.

quis maritus Esther?

DEINDE respondeo, posse rem totam ita componi & explicari. Apostolus Petrus passione sua imminente B. Clementi sedem Episcopalem reliquit. Id testantur grauissimi auctores, Tertullianus de præscriptionibus, Hieronymus lib. I. in Iouinianum, & in cap. 52. Isaia, Ruffinus præfatione recognitionum, & in uetua in Hieron. Ioannes III. Papa in epist. ad Episcopos Germaniæ, & præterea Clemens ipse lib. 7. constit. Apost. cap. 37. Anacletus epist. I. Alexander epist. I. & Damasus in vita Petri.

Ceterum, Petro mortuo, Clemens in sede Apostolica sedere noluit, donec vixerunt Linus & Cletus, qui ipsius B. Petri adiutores in Episcopali officio fuerant. Quocirca primus Petro Pontifex non Clemens, sed Linus fuit. Id ita esse collegimus Primùm ex EPIPHANIO hæres. 27. qui ex sententia veterum tradit, à Clemente sedem recusatam, dum viuerent Linus & Cletus. Deinde ex hac ipsa ambiguitate. Si enim aliquid que vlla contentione successisset Petro Clemens, aut Linus aut quicumque alius; nulla certè quæstio de primo successore Iacobi Hierosolymis, & Marci Alexandriæ, & ipsius Petri Antiochi nulla vnquam fuit quæstio.

Quia verò in Romana Ecclesia post Petri obitum sancta contentio ex humilitate nata est, & vnus fuit, & alter esse debuit primus successor Petri, inde nonnulla obscuritas in hac successione inuecta est. Atq; ex his conciliari possunt auctores, qui aut Clementem Lino, aut Linum Clementi annuntiant, siquidem Irenæus, Eusebius, Epiphanius, Optatus, Augustinus, Hieronymus, dum asserunt Petro Linum pro successore, verum asserunt; sed non negant id factum esse, quod Clemens Episcopatum illud recusauerat: porro Tertullianus, Hieronymus, Ruffinus, & ceteri, qui Clementem à Petro successorem relictum esse scribunt, rem veram narrant; sed ipsi negant, Clementem eo tempore sedem accipere noluisse.

Neque multum me mouet, quod Pontificalis Damasceni, Sophronius, & Simeon Metaphrastes in vita Lini dicunt, Linum ante Petrum obiisse. Nam Sophronius, & Simeon recentiores sunt; Pontificalis verò liber, qui Damaso tribuitur, dubio in hac re auctoritatis est. Auctores autem, qui Linum Petro successisse scribunt, cum antiquissimi, tum etiam plurimi probatissimi sunt.

Iam verò post Linum Cletus, siue Anacletus, post quem Clemens quarto loco collocandus est. Auctores sunt Irenæus, Eusebius, Epiphanius, Hieronymus, item Canon Missæ vntustissimus, vbi legimus Lini, Cleti, Clementis; denique Ignatius in epistol. ad Mariam Zarbensem, vbi significat Clementem Anacleto successisse. Post Clementem Anacletus alius sine dubio subiiciendus est; vt Optatus, Augustinus, Damascenus & alij subiiciunt.

Duos enim fuisse Anacletos, quorum alter etiam Cletus dicebatur; tamen propter nominis similitudinem multi veteres unum ex duobus fecerint. PRIMVM nobis persuadet Ecclesiæ Catholice auctoritas, quæ duos festos dies in eorum memoriam celebrat; Cleri videlicet mense Aprili, & Anacleti mense Iulio; & Cletum Romanum, atque Emiliani filium; Anacletum Atheniensem, & filium Antiochi esse dicit. Nec enim credibile est in re tanta Ecclesiam uniuersam falli.

DEINDE idem colligimus ex eo, quod aliqui veterum Anacletum Clementi anteponunt; ut Ignatius, Irenæus, Eusebius: alij subiiciunt, ut Opatius, Damasus, Augustinus: id enim argumento est, duos fuisse, non unum. Priorem porro Anacletum, etiam Cletum appellari solitum, inde constat, quod eundem omnino Pontificem, quem Ignatius, Irenæus, & Eusebius Anacletum vocant; Epiphanius, Hieronymus, Damasus, Ioannes III. & ipse sacrosanctus Missæ Canon Cletum nominat.

Neque verò mirum videri debet propter nominis similitudinem, à veteribus quibusdam ex duobus Anacletis unum esse factum; cum constet apud Græcos passim confundi Nouatum, cum Nouatiano; cum tamen certissimum sit, Nouatum Carthaginensem, Nouatianum Romanum Presbyterum fuisse: & Eusebius, ac Nicephorus Constantinopolitanus in Chronicis, ex Marcello, & Marcellino unum fecerint; cum duos fuisse, certum omnino & exploratum sit.

CAPVT VI.

Soluitur argumentum secundum.

SECUNDA persuasio Veleni, quæ & est Caluini, & Magdeburgensium. Petrus non potuit Romam venire ante XVIII. annos à passione Domini; nam cum fieret Concilium Hierosolymitanum, Actor. 15. adhuc erat Petrus in Iudæa; factum est autem illud Concilium anno XVIII. à passione Domini, ut colligit beatus Hieronymus in cap. 2. ad Galat. Nam Paulus post annos tres à conuersione sua venit in Hierusalem videre Petrum, Galat. 1. Deinde post annos XIV. rediit in Hierusalem ad

nn 5 Conci-